

Ὅποιος κ' ἂν εἶναι Κάτω, ὄρεσ' στὸ καύκαλό του.
βραβίως ἔχει πάθει τὸ δόλιο τὸ μαλά τοῦ.
Ὅποιος κ' ἂν εἶναι Κάτω βραβίως ὄνειρεύεται...
ὄλοι τοῦ λένε πρότι κ' ἄς πᾶν νὰ κουρευέται.

Δὲν τρέμουμε μ'προστά τοῦ,
τοῦ δίνουμε σ' αὐτιά,
ὡς πρῶτα τὰματά του
δὲν μ'άνουνε φατιά.

Ἄπο παντοῦ βροντή...
θὰ πᾶς ἡ λευτή
θεοστιγῶν Καισάρων.

Ποῦ θέλουν τὸν ντουγιὰ
καὶ κάθε γῆς γωνιά
ν' ἀρπάξουν ἄρον ἄρον.

Ὁ Φασουλῆς παραληρῶν εἰς ἓνα τόνον τρομερόν.

Χαῖρε χαῖρε σὺ, Γαλλία,
κ' ἄς γινῶνε μεγαλεῖα
περιτόμματα τοῦ δρόμου.

Κι ἔλα δεῖξε μὲς' στοὺς θρήνους
τοὺς κυματισμοὺς ἐκείνους
τῆς σημαίας τῆς τορχώμου.

Ὁμορφα τὰ χρομάτια τῆς,
τοῖχορμη παρηγοριά...
πάλι μάχεται κοντὰ τῆς
τῶν λαῶν ἡ Λευθεριά.

Δρόμος φωτεινός ἀνοίγει...
τόσος κόσμος δὲν ἐπ' ἴγῃ,
τόσος κόσμος δὲν ἐσφάγη
σὲ στεριάς καὶ σὲ πελάγη,
γὰ νὰ προσκινή σφαγεῖς
καὶ δημίους ἐναγεῖς,
κάθε Κάϊζερ πορφύρα, καὶ βασιλῆς Αὐγούστως κῶτσο,
ὅπου μὲ τὰ πσινά τῆς νὰ τοὺς δῶς ἡ μούλα κλῶτσο.

Τέτοιος ποταμὸς αἱμάτων
δὲν θὰ πᾶν' στὰ χαμένα,
δὲν θὰ μείνουν ξεχασμένα
τόσα πτόματα θυμάτων.

Τόσοι βόγγοι, τόσοι θρήνοι δὲν θὰ σβῶσουν' στὸ κῆ-
[νόν,

ἀλλὰ κάποια γαυαυγὴ
θὰ γινῶνε μιὰ κραυγὴ,
ποῦ θὰ σείση πέρα πέρα καὶ τὸν τρίτον οὐρανόν,

καὶ σ' ἐνὸς αἰθέρος νέου τὴν γαλῶνα ξαστεριά
θ' ἀλαλῶξη: ζήτω ζήτω τῶν λαῶν ἡ Λευθεριά.

Κανεὶς νόθος, κανεὶς μοῦλος,
κανεὶς σκλάβος, κανεὶς δοῦλος,
σπάξουν σίδερα βαριά.

Καὶ μὲ τρύπιο στιβαλέτο
ζήτω σκοῦζε, Περικλέτο,
τῶν λαῶν ἡ Λευθεριά.

B.

Π. — Ὅλο καὶ ζητωκραυγᾶω
καὶ τὸν λαρυγγά μου βγάξω
μὲ τὰ ἐκφωνήματα.

Ζήτω κάθε Πουαλιῦ,
ποῦ κτυπῶντας διαλαεῖ
Λευθεριάς μηνύματα.

Νέας Γαλλίας κῶταξε λαμπροὺς πολεμιστάς,
ἔκου καὶ τοὺς ἐρήφῃδες τοὺς Παγγερμανιστάς.
Νὰ κ' ἀπ' ἐδῶ, νὰ κ' ἀπ' ἐκεῖ,
μέρη ζητοῦν περισσια,
τὴν Ρώμη, τὴν Ἀμερική,
τὴν Λόντρα, τὰ Παρίσια.

Μὰ θέλουν καὶ τὴν Αἴγυπτο, θέλουν καὶ τὰς Ἰνδίας,
κ' ἐγὼ φωνάζω δυνατὰ
νὰ τοὺς τὰ δώσουν δι' αὐτιά,
κ' ἐκ περισσοῦ νὰ τοὺς δοθῇ κ' ἓνας ζουρλομανδύας.

Ἄλλόν, ἀνφάν ντὲ λά πατρι,
καὶ λένε τῶν φρεσῶν γιανοῖ
ὅτι δὲν στέκονται καλά
καμπόσων Πρόφσων τὰ μαλά.

Ἄλλόν, ἀνφάν ντὲ λά πατρι,
καὶ τῶν Καισάρων τὸ ξερό
θὰ γίνῃ κάποτε γλαστρι
νὰ πίνουν ὀρνιθὲς νερό.

Ἄλλόν, ἀνφάν ντὲ λά πατρι,
καὶ βιβ λά Φράνς καὶ ζήτ' ὁ Φῶς,
δόξα καὶ ταῦτη τῆ μητροί,
ποῦ μεταλαμπαδεύει φῶς.

Νέα γιορτὴ μεγάλη
γιορτάξουνε κ' οἱ Γάλλοι
κ' ἔμεις οἱ παπαγάλοι.

Γιὰ τοῦτο σ' ἄλλο φύλλο
θὰ σῶς μ' ἄναξ ἔλο